

Sygn. akt: I C 1680/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

L., dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Witold Cieślik

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Cidyło

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2015 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 14.07.2014r. do dnia zapłaty,

II. oddala dalej idące powództwo,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 500 zł tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1680/14

UZASADNIENIE

Powód K. S. (1) wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. na swoją rzecz kwoty 10 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia zgodnie z art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c., a także zasądzenia kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 1 200,00 zł z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Ponadto wniósł o zwolnienie go od kosztów sądowych w całości.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 29 lipca 2000 r. w S. doszło do wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez B. K., na skutek którego śmierć poniosła pasażerka jednego z pojazdów uczestniczących w wypadku – K. S. (2) – babcia powoda. Podał także, iż B. K. została prawomocnie skazana wyrokiem karnym za spowodowanie powyższego wypadku, na podstawie art. 177§1 i 2 k.k. Uzasadniał również, iż sprawczyni powyższego wypadku była objęta ochroną ubezpieczeniową w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej ze stroną pozwaną, dlatego też pismem z dnia 13 czerwca 2014 r., za pośrednictwem firmy zajmującej się sprawami odszkodowawczymi, zgłosił stronie pozwanej roszczenie w kwocie 15 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze śmiercią babci, jednak odmówiono uznania roszczenia z uwagi na brak podstawy prawnej do wywodzenia takiego roszczenia. Powód argumentował poza tym, że od najmłodszych lat był bardzo przywiązany do babci i mimo odległości jaka ich dzieliła, przyjeżdżał do babci na cały okres wakacji czy ferii szkolnych, wówczas babcia opiekowała się nim, spędzała

z nim wolny czas, grając w różne gry, dlatego też wiadomość o jej tragicznej śmierci zaburzyła jego dotychczasowy spokój wewnętrzny, nie mógł zaakceptować nowej rzeczywistości i do dnia dzisiejszego nie pogodził się ze śmiercią babci. Powód dochodził roszczenia z tytułu zadośćuczynienia na podstawie art. 24§1 k.c. w zw. z 448 k.c. w związku z naruszeniem, wskutek śmierci osoby najbliższej, jego dobra osobistego w postaci więzi rodzinnej. Powód obszernie uzasadniał, że roszczenie z tytułu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią osoby najbliższej było również dopuszczalne na podstawie art. 448 k.c. przed wejściem w życie art. 446§4 k.c., na poparcie swojej argumentacji powołując się na ugruntowane w tym zakresie orzecznictwo, w tym uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., sygn. akt III CZP 76/10. Powód liczył odsetki ustawowe od dnia 1 lipca 2014 r. z uwagi na to, że decyzja z dnia 20 czerwca 2014 r. była kończąca proces likwidacji szkody.

Postanowieniem Sądu z dnia 21 sierpnia 2014 r. powód został zwolniony od kosztów sądowych w całości.

Strona pozwana (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu przyznała, że co do zasady ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia komunikacyjnego z dnia 29 lipca 2000 r., w którym poniosła śmierć babcia powoda – K. S. (2) z uwagi na to, że sprawca wypadku był ubezpieczony w dniu zdarzenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej kierowców u strony pozwanej. Podniosła jednak, że roszczenie powoda o wypłatę zadośćuczynienia z tytułu śmierci osoby najbliższej jest bezpodstawne, bowiem art. 448 k.c. w zw. z art. 23 k.c. i 24 k.c. nie może stanowić podstawy żądania zadośćuczynienia z tego tytułu. Według strony pozwanej, do chwili wprowadzenia do kodeksu cywilnego art. 446§4 k.c., który obowiązuje od dnia 3 sierpnia 2008 r., nie istniały podstawy prawne do żądania zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w związku ze śmiercią osoby bliskiej. Z ostrożności procesowej zakwestionowała wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 lipca 2000 r. w S. doszło do wypadku komunikacyjnego spowodowanego przez B. K., która kierując samochodem marki A. (...) o nr rej. (...) naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie dostosowała prędkości pojazdu do warunków panujących na drodze, wskutek czego straciła panowanie nad kierowanym pojazdem i zjechała na pas jezdni z przeciwnego kierunku, gdzie zderzyła się z samochodem marki P. o nr rej. (...). Wskutek powyższego wypadku drogowego śmierć poniosła pasażerka samochodu marki A. (...) – K. S. (2) – babcia powoda K. S. (1).

dowód:

kopia odpisu skróconego aktu zgonu K. S. (2), k. 50,

zeznania świadka M. S., k. 71,

przesłuchanie powoda K. S. (1), k. 71 – 72,

K. S. (2) w chwili śmierci miała 46 lat. Przed wypadkiem komunikacyjnym, w wyniku którego zginęła, zamieszkiwała wspólnie z mężem oraz pełnoletnim synem w B.. W ostatnim okresie przez tragiczną śmiercią była osobą bezrobotną, trudniąc się dorywczo opieką nad dziećmi.

Powód K. S. (1) w chwili śmierci swojej babci miał 6 lat i zamieszkiwał wspólnie z rodzicami i kilkumiesięcznym bratem.

Powód spędzał wraz z matką wakacje w B. u swoich dziadków. Powód wspólnie z rodzicami spędzał święta z dziadkami oraz uroczystości rodzinne. W trakcie pobytu powoda w B. w okresie wakacyjnym babcia spędzała z nim wiele czasu, poświęcała mu wiele uwagi i troski, grała w „chińczyka”, chodziła na spacer po B. i nauczyła go liczyć, pisać i czytać. Babcia powoda codziennie rano sprawiała mu niespodziankę, przynosząc lody z pobliskiej lodziarni lub inne słodczyce.

Nagła śmierć babci była dla 6 – letniego wówczas chłopca smutnym i stresującym przeżyciem. Powód do chwili obecnej odczuwa brak babci i żałuje, że nie mogła ona towarzyszyć mu przy dorastaniu i wchodzeniu w dorosłe życie.

dowód: pisemne oświadczenie powoda, k. 47 – 48,

zeznania świadka M. S., k. 71,

przesłuchanie powoda K. S. (1), k. 71 – 72.

Obecnie powód zamieszkuje wspólnie z rodzicami i młodszym bratem w L.. Ukończył technikum informatyczne, studiuje informatykę , jest na I roku tych studiów, pracuje jako informatyk za wynagrodzeniem średnio 1 600,00 zł miesięcznie. Rodzice powoda pracują zarobkowo, ojciec jest kierownicą komunikacji miejskiej, natomiast matka jest sprzedawczynią w sklepie w galerii handlowej. Młodszy brat powoda uczęszcza do gimnazjum.

Po śmierci babci powód wraz z rodzicami i bratem jeździ do B. spędzać święta i wakacje z dziadkiem i wujkiem, którzy nadal zamieszkują w tej miejscowości. Powód co najmniej dwukrotnie w roku odwiedza grób babci, z okazji święta Wszystkich Świętych oraz w trakcie innych pobytów w B..

dowód: przesłuchanie powoda K. S. (1), k. 71 – 72.

W chwili wypadku z dnia 29 lipca 2000 r. sprawczyni zdarzenia była ubezpieczona w zakresie OC u strony pozwanej (...) S. A. w W..

okoliczność bezsporna

Powód za pośrednictwem firmy (...) S.A. w L., w piśmie z dnia 13 czerwca 2014 r. wniósł do strony pozwanej o przyznanie na swoją rzecz kwoty 15 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę w związku ze śmiercią jego babci K. S. (2), na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c.

Strona pozwana w piśmie z dnia 30 czerwca 2014 r. odmówiła wypłaty dochodzonej kwoty, argumentując, że nie znajduje podstaw do wypłaty, w oparciu o art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c., zadośćuczynienia po śmierci najbliższego członka rodziny z uwagi na to, że do momentu wprowadzenia do kodeksu cywilnego zapisu art. 446§4 k.c., który obowiązuje od dnia 03.08.2008 r., nie istniały podstawy prawne do żądania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z cierpieniem po śmierci osoby bliskiej.

dowód: zgłoszenie szkody na osobie, k. 31 – 34,

piśmo z dnia 13.06.2014 r., k. 35 – 37,

piśmo strony pozwanej z dnia 30.06.2014, k. 49.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód K. S. (1) wywodził swoje roszczenie o zadośćuczynienie z treści art. 448 k.c. w zw. z art. 24§1 k.c., wiążąc swoją krzywdę z naruszeniem dobra osobistego, polegającego na zerwaniu więzi rodzinnych wskutek tragicznej śmierci babci K. S. (2) w wypadku drogowym w dniu 29 lipca 2000 r. Strona pozwana przyjęła odpowiedzialność cywilną za skutki powyższego wypadku na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jednak odmówiła wypłaty zadośćuczynienia, zarzucając brak podstaw prawnych roszczenia powoda .

Sąd w niniejszej sprawie podziela w pełni ugruntowane w orzecznictwie stanowisko Sądu Najwyższy wyrażone w wyroku z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt I CSK 314/11 zgodnie z którym „w stanie prawnym sprzed dnia 3 sierpnia 2008 r. spowodowanie śmierci osoby bliskiej mogło stanowić naruszenie dóbr osobistych najbliższych członków

rodziny zmarłego i uzasadnić przyznanie im zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. Prawo do życia w rodzinie i utrzymania tego rodzaju więzi stanowi bowiem dobro osobiste członków rodziny i podlega ochronie na podstawie art. 23 i art. 24 k.c.” Relacje poszczególnych członków rodziny i więzi rodzinne stanowią dobro osobiste w rozumieniu art. 23 k.c. i art. 24§1 k.c.i w tych okolicznościach powodowi przysługuje na podstawie art. 448 k.c. zadośćuczynienie za ból i cierpienie związane ze śmiercią jego babci w wyniku wypadku i zerwaniem w sposób nagły , tragiczny łączących ich więzi rodzinnych, stanowiących dobro osobiste.

Zadośćuczynienie jest szczególną formą naprawienia niemajątkowej szkody na osobie (krzywdy) stanowiącej rodzaj rekompensaty pieniężnej za doznane przez osobę pokrzywdzoną czynem niedozwolonym cierpienia fizyczne lub psychiczne i powinno ułatwić przezwycięzenie przez nią przykrych przeżyć psychicznych. Pomimo tego, że przepisy prawa nie określają szczegółowo kryteriów jakimi należy kierować się przy ustalaniu wysokości należnego świadczenia z tytułu zadośćuczynienia, to jednak w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i doktrynie prawa zostały wypracowane pomocne wskazówki pozwalające na dokonanie odpowiednich ustaleń. Biorąc pod uwagę niewymierny charakter szkody niemajątkowej, zadośćuczynienie stanowi swoiste wynagrodzenie osobie poszkodowanej przeżytych cierpień psychicznych i fizycznych, przy czym wysokość takiego świadczenia powinna stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość , jednakże nie nadmierną w stosunku do rozmiaru doznanej krzywdy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lutego 2000 r., III CKN 582/98) W przypadku wyrządzenia krzywdy wskutek naruszenia dobra osobistego odpowiednia suma tytułem zadośćuczynienia powinna być ustalona przy uwzględnieniu rodzaju dobra, które zostało naruszone oraz charakteru , stopnia nasilenia i czas trwania przykrych przeżyć psychicznych takiej osoby.

Zdaniem Sądu, powód K. S. (1) wykazał, że śmierć jego babci wskutek wypadku drogowego w dniu 29 lipca 2000 r. spowodowała naruszenie jego dobra osobistego polegającego na prawie do życia w rodzinie i utrzymywania więzi rodzinnych w stopniu uzasadniającym przyznanie na jego rzecz zadośćuczynienia w wysokości 10 000,00 zł, na podstawie art. 448 w związku z art. 24§1 k.c. Oceniając rozmiar krzywdy powoda, Sąd wziął pod uwagę jego wiek w chwili śmierci babci – miał wówczas 6 lat i silny związek emocjonalny łączący go z babcią. Mimo znacznej odległości dzielącej ich miejsca zamieszkania, przebywał u babci w okresie wakacyjnym i spotykał się z nią w święta. Szczególnie pozytywnie odczuwał obecność babci w trakcie pobytów wakacyjnych w B., w miejscu zamieszkania swojej babci, gdy poświęcała mu dużo uwagi i czasu, zajmując się nim, grając w gry, chodząc na spacerory oraz wspierając jego rozwój intelektualny poprzez naukę liczenia i pisanie.

Odsetki ustawowe zostały zasądzone na podstawie art. 481§1 i §2 k.c. od dnia 14 lipca 2014 r. do dnia zapłaty. Zakład ubezpieczeń winien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia zgłoszenia szkody, zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. W takiej sytuacji roszczenie odszkodowawcze (z tytułu zadośćuczynienia) ma charakter roszczenia terminowego. Zatem roszczenie powoda o zadośćuczynienie stało się wymagalne z upływem 30 – dniowego terminu od zgłoszenia roszczenia, tj. od dnia 14 lipca 2014 r. Natomiast roszczenie odsetkowe za kilkunastodniowy okres wcześniejszy podlegało oddaleniu.

Rozstrzygnięcie Sądu w przedmiocie kosztów procesu zapadło na podstawie art. 100 k.p.c. oraz na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Strona pozwana powinna zwrócić powodowi całość kosztów procesu, bowiem uległ on jedynie co do nieznaczonej części swojego żądania w zakresie kilkunastodniowego roszczenia odsetkowego. W związku z tym strona pozwana obowiązana jest do zwrotu powodowi kosztów procesu w łącznej wysokości 1 217,00 zł, na które składają się: kwota 1 200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Nadto strona pozwana, stosownie do wyniku rozstrzygnięcia w sprawie, na podstawie art. 100 k.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu

Państwa – Sądu Rejonowego w Lubinie kwotę 500,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od której poniesienia powód był zwolniony.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.